

ІНВЕСТИЦІЙНА ТА ІННОВАЦІЙНА АКТИВНІСТЬ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Іванов Ярослав, студент III курсу навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх

Науковий керівник: доцент кафедри фінансового права та фіскального адміністрування, к.е.н., доцент, **Грущенко Олена Анатоліївна**

Завдяки інноваційному типу розвитку може бути досягнуто економічне зростання України в найближчій та стратегічній перспективі. В умовах сьогодення, коли на ринку посилюється конкуренція, підприємства повинні мати досить міцні і стійкі конкурентні переваги.

Показники загальної інвестиційної та інноваційної активності демонструють слабкий зв'язок з показниками макроекономічного розвитку. Основними причинами цього явища є непослідовність політики державної підтримки інвестиційної та інноваційної діяльності, висока «латентність» інноваційних трансформацій (підприємства в переважній більшості не звітують про реалізацію інвестиційно-технологічних проектів), недосконалість методології обробки відповідних даних.

Суттєвий вплив на інноваційний розвиток здійснюють такі чинники: політична ситуація в країні, рівень економічного зростання країни, наявність зовнішніх джерел фінансування, національна та міжнародна законодавча база, податкова політика, науково-технічний прогрес в країні, екологічна ситуація в країні тощо.

Національна конкурентоспроможність може бути сформована лише на основі підтримки стійкого економічного зростання, для чого необхідно вжити заходів з підтримки високопродуктивної інвестиційної та інноваційної діяльності. З метою посилення позитивного впливу державної економічної політики на динаміку інвестиційної та інноваційної діяльності визначені стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності на 2011-2021 роки, а саме:

- 1) освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії;
- 2) освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки;
- 3) освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій;
- 4) технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу;
- 5) впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики;
- 6) широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища;
- 7) розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки (стаття 4 Закону) [1].

На думку В. Білик, велика кількість регулюючих документів свідчить про відсутність концептуальної основи як у формуванні інноваційної політики в державі, так і у стратегічних напрямках інвестиційної діяльності. Аналіз системи нормативно-правового регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності свідчить про відсутність системного підходу в цій галузі та єдиної стратегії її розвитку. Зокрема, Господарським кодексом здійснюється регулювання інноваційних та інвестиційних процесів з позиції єдності та взаємодії, а от на рівні окремих законів ці процеси розглянуті окремо. Такий підхід може бути виправданий потребою в деталізації механізмів інноваційного розвитку та інвестиційних процесів [2].

Важливим фактором розвитку інновацій виступає фінансове забезпечення інноваційної діяльності. В різних країнах світового співтовариства фінансове забезпечення відрізняється, оскільки по-різному впливають на інноваційний розвиток ступінь готовності реального сектору економіки до впровадження інновацій та кваліфікація персоналу також має свою специфіку.

Чинниками, що сприяють інноваційному розвитку підприємств України є

підтримка державою інноваційного розвитку, наявність кваліфікованих кадрів, наукових співробітників, необхідних для здійснення інноваційного розвитку, готовність споживачів та їх довіра до впровадження новітніх та тих, що вже використовуються в Євросоюзі та США.

Тому, важливого значення набуває фінансування досліджень науковців, придбання нового устаткування, якого зазвичай бракує. Поряд із цими проблемами нагальним залишається збереження науково-технічного потенціалу. Низька вартість висококваліфікованої робочої сили зумовлює її міграцію за кордон. Таким чином, вітчизняні науковці не тільки не отримують гідної оплати, а й не мають фінансування для проведення досліджень. Звідси інвестиції допомогли б багатьом проектам стати реальними, а не лишитися на папері.

У якості висновків зазначимо, що для забезпечення інноваційного розвитку України необхідно: сконцентрувати капітал на пріоритетних напрямках розвитку, зокрема освіти, науці, прогресивних технологіях, підприємницькій активності на ринку наукомісткої продукції. Сприятливий інвестиційний клімат є важливим фактором освоєння новітніх технологій та подальшого розвитку держави.

Список використаних джерел:

1. Білик В.В. Державне регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності / В.В. Білик // Економіка та суспільство. – 2017. – №10. – С. 172-176.
2. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні Верховна Рада України; Закон від 08.09.2011 № 3715-УІ [Електронний ресурс] - Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua>.